

[Pelle Voigt]

Men jeg synes, det afgørende i denne diskussion er spørgsmålet om anerkendelsen af de nationale rettigheder. Vi har ikke på noget tidspunkt drømt om at trække vores anerkendelse af staten Israel tilbage, fordi den på mange måder fører en uhyrlig politik. Vi er af den opfattelse, at PLO repræsenterer det palæstinensiske folk, så længe det palæstinensiske folk er af den opfattelse, at PLO skal gøre det, og det er jo tilfældet. Hvad vi så vil gøre for politisk at påvirke PLO og Israel, er en anden historie. Vi opfordrer PLO til at gå ind i en gensidig anerkendelse, og vi opfordrer den israelske fredsbevægelse og den israelske regering til at anerkende PLO som palæstinenserens eneste retmæssige repræsentant, og det gør vi, fordi vi mener, at den gensidige anerkendelse er den eneste vej ud af konflikten.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

For en ordens skyld må jeg lige uddybe, hvad jeg sagde om Siniora, da det åbenbart er blevet en del af debatten.

Siniora kom med mange moderate og fornuftige forslag, og det er også rigtigt, at PLO officielt har peget på ham. Han er en overordentlig interessant og væsentlig skikkelse. Men derfor er det også interessant, at de flyveblade, der efter sigende dirigerer opstanden og fortæller, hvad næste skridt skal være, hvilket man jo også kan følge i flyvebladene, direkte siger, at han ikke repræsenterer dem og ikke handler på noget mandat. Enten er disse skrifter fra PLO, og så har PLO indflydelse, eller også er de ikke fra PLO, og så har PLO ikke indflydelse; men det gør jo egentlig ikke situationen lettere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 61 af Anker Jørgensen (S), Per Stig Møller (KF), Pelle Voigt (SF), Bjørn Elmquist (V), Lone Dybkjær (RV), Arne Melchior (CD), Glønborg (KRF) og Jørgen Tved (FK) (se foran)

vedtoges med 108 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD, KRF og FK) mod 6 (FP).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 86:

Forslag til folketingsbeslutning om humanitær hjælp til de palæstinensiske flygtningelejre i Libanon.

Af Jørgen Tved (FK) m.fl.
(Fremsat 26/1 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Regeringen er fuldt opmærksom på den ulykkelige udvikling i Libanon, og beklageligvis er situationen både politisk, økonomisk og sikkerhedsmæssigt mere uoverskuelig og katisk end nogen sinde før. Det siger derfor sig selv, at under de forhold hersker der et stort behov for humanitær bistand i dette konfliktplagede land og ikke mindst i de palæstinensiske flygtningelejre.

Regeringen giver årligt bidrag til FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge. I 1988 har vi allerede givet denne organisation 13 mio. kr., og en betragtelig del vil blive anvendt i flygtningelejrene i Libanon. Gennem Den Internationale Røde Kors Komité har vi i år ydet 1,5 mio. kr. til humanitært hjælpearbejde i Libanon.

Men det er ikke kun igennem internationale organisationer som FN's Hjelpeorganisation og Røde Kors, der ydes bidrag. Sidste år ydede regeringen igennem Folkekirkens Nødhjælp 2 mio. kr. til det hjælpearbejde, som den fortsatte belejring af palæstinensiske flygtningelejre og den skærpede situation i landet gjorde nødvendigt. Og danske hjelpeorganisationer er på vej med nye ansøgninger om statsbidrag på ca. 2,5 mio. kr. til hjælpearbejdet i Libanon, og det er især til arbejdet i de palæstinensiske flygtningelejre. Regeringen vil se positivt på disse ansøgninger.

Så alt i alt forventer regeringen, at der fra dansk side i løbet af de kommende måneder vil være stillet væsentlig mere end de 5 mio. kr., som nævnes i beslutningsforslaget, til rådighed for humanitær hjælp til de palæstinensiske flygtningelejre i Libanon. Derfor er beslutningsforslaget mildt sagt overflødigt.